

2- Türkçülük Nedir?

Türkçülük, Türk milletini yükseltmek demektir. O halde, Türkçülüğün özünü anlamak için, millet adı verilen topluluğun tanımını Millet hakkındaki çepitli görüpleri inceleyelim.

Türkçülük Nedir?

(Ziya Gökalp- Türkçülüğün Esasları)

Türkçülük, Türk milletini yükseltmek demektir. O halde, Türkçülüğün özünü anlamak için, millet adı verilen topluluğun tanımını Millet hakkındaki çepitli görüpleri inceleyelim.

1) Irkî esas alan Türkçülere göre millet, ırk demektir. Irk kelimesi, gerçekte zoolojinin bir terimidir. Her hayvan türü anatomik özellikleri açısından birtakım tiplere ayrılır. Bu tiplere ırk adı verilir. Mesela at türünün Arap ırkı, İngiliz ırkı, Macar ırkı adlı anatomik tipleri vardır.

İnsanlar arasında da, eskiden beri, "beyaz ırk, siyah ırk, sarı ırk, kırmızı ırk" denilen dört ırk mevcuttur. Bu kavramın yaygınlaşmasıyla beraber, hala önemini korumaktadır.

Antropoloji bilimi Avrupa'daki insanları, kafalarının şekli ve saçları ve gözlerini renklerini dikkate alarak üç ırka ayırmıştır. Uzun kafalı kumral, uzun kafalı esmer, yassı kafalı.

Bununla beraber, Avrupa'da hiç bir millet, bu tiplerden yalnız birini, içine almaz. Her millette, çepitli oranlarda olmak üzere, bu üç ırka mensup bireyler vardır. Hatta, aynı ailenin içinde, bir kardeş uzun kafalı kumral, diğeri uzun kafalı esmer ve yassı kafalı olabilirler.

Gerçi bir zamanlar, bazı antropologlar bu anatomik tiplerle sosyal davranışlar arasında bir ilişki olduğunu savunurlardı. Fakat birçok ilmi eleştirilerin ve özellikle bizzat antropologlar arasında en yüksek bir konumda bulunan Manouvrier adındaki bilim adamının anatomik özelliklerin sosyal karakterler üzerinde hiç bir etkisi olmadığını ispat etmesi, bu eski iddianın tamamıyla ırkî, böylelikle sosyal niteliklerle hiç bir ilişkisi kalmayınca, sosyal karakterlerin toplamı olan milliyetle de hiç bir ilişkisinin kalmaması gerekir. O halde, milleti başka bir alanda aramak gerekir.

2) Kavmi Türkçüler de, milleti kavim ile karıştırırlar.

Kavim, aynı anadan, aynı babadan üremiş, içine hiç yabancı karışmamış aynı kandan bir topluluk demektir.

Eski toplumlar genellikle saf ve yabancılarla karışmamış birer kavim olduklarını savunurlardı. Halbuki, toplumlar tarih öncesi zamanlarda bile, kavmiyetçe saf değildiler. Savaşlarda esir alma, kız kaçırma, suç işleyenlerin kendi toplumundan kaçarak başka bir topluma girmesi, evlenmeler göçler, yabancıları kendine benzetme ve başka bir topluluk içinde erime gibi olaylar milletleri sürekli birbirine karıştırmıştı. Fransız bilim adamlarından Camille Julian ile Millet, en eski zamanlarda bile saf bir kavmin bulunmadığını savunmaktadırlar. Tarih öncesi zamanlarda bile saf bir kavim bulunmazsa, tarihi devirdeki kavim karışmalarından sonra, artık saf bir kavmiyet saçma olmaz mı? Bundan başka, sosyolojiye göre, fertler dünyaya gelirken sosyal bir nitelik taşımazlar. Yani sosyal duygu ve düşüncelerden hiç birini beraberinde getirmezler, mesela dil, din, ahlak, estetik, politika, hukuk, ekonomi alanına ait hiç bir duygu ve düşünceyi beraber getirmezler. Bunların hepsini sonraları terbiye yoluyla toplumdaki alışkanlıklarla alır. Demek ki, sosyal özellikler kalıtımla geçmez, yalnız terbiye yoluyla geçer. O halde, kavmiyetin milli karakter bakımından da hiç bir rolü yok demektir.

Kavim saflığı hiç bir toplumda bulunmamakla beraber, eski toplumlar kavmiyet idealini izlerlerdi. Bunun nedeni dini idi. Çünkü o toplumlarda kendisine tapılan, toplumun ilk atasından ibaretti. Bu yalnız kendi dölünden olanlara tanrılık etmek isterdi. Yabancıların kendi tapınağına girmesini, kendisine yapılacak ibadetlerle katılmasını kendi mahkemelerinde kendi kanunlarına göre yargılanmasını istemezdi. Bundan dolayı, toplumun içine çepitli biçimde evlat edinme yoluyla girmiş bir çok kişi bulunmakla birlikte, bütün toplum yalnız Tanrının dölünden gelmiş sayılırdı. Eski Yunan sitelerinde, İslam'dan önceki Araplarda, eski Türklerde, kısaca henüz il devride bulunan bütün toplumlarda bu yalnız kavmiyeti görürüz.

Purası da var ki, sosyal gelişmenin o aşamasında yapayan milletler için kavmiyet idealini izlemek normal bir hareket olduğu bugün içinde bulunduğumuz aşamaya anormaldir. Çünkü, o aşamada bulunan toplumlarda sosyal dayanışma yalnız dindarlıkla ibaretti. Dindarlık kavmiyetle beraber, doğaldır ki, sosyal dayanışmanın dayanağında kavmiyet olur.

Bugünkü sosyal aşamada ise, sosyal dayanışma, kültürdeki ortaklığa dayanıyor. Kültürün kupağın kupağına aktarılması terbiye olduğu için, kavmiyetle hiç bir ilgisi yoktur.

3) Coğrafi Türkçülere göre, millet, aynı ülkede oturan halkların toplamı demektir. Mesela onlara göre bir İran milleti, bir İsviçre milleti, bir Belçika milleti, bir Britanya milleti vardır. Halbuki İran'da Fars, Kürt ve Türk; ten ibaret olmak üzere üç millet; İsviçre'de Alman, Fransız, İtalyan; dan ibaret olmak üzere yine üç millet; Belçika'da aslen Fransız olan Valonlar; aslen Cermen olan Flamanlar vardır. Büyük Britanya adalarının ise Anglo-Sakson, İskoçyalı, Galli, İrlandalı adlarıyla dört millet vardır. Bu çepitli toplulukların dilleri ve kültürleri birbirinden ayrı olduğu için hepsine birden millet adanmış ver-

doğru değildir.

Bazen bir ÷lkede birçok sayıyla millet olduđu gibi, bazen de bir millet birçok ÷lkeye dađıymıp bulunur. Mesela Ođuz Türklerine b Türkiye’de, Azerbaycan’da, Ýran’da, Harzem ÷lkesinde rastlarız.

Bu toplulukları dilleri ve kùltürleri ortak aldığı halde, bunları ayrı milletler saymak doğru olabilir mi?

4) Osmanlıcılara göre, millet, Osmanlı Ýmparatorluđu’nda bulunan vatandaşları içine alır. Halbuki, bir imparatorluğun b vatandaşları bir tek millet saymak büyük bir hatadan ibaretti. Çünkü, bu birbirine karıpmıp topluluğun içinde, ayrı kùltürlere s millet vardı.

5) Ýslam Birliđi taraftarlarına göre, millet, bütün Müslümanların toplamı demektir. Aynı dinde bulunan insanların bütününe ümm O halde, Müslümanların bütünü de bir ümmettir. Yalnız dilde ve kùltürde ortak olan millet ise bundan ayrı bir peydir.

6) Fertçilere göre, millet, bir adamın kendisini ait hissettiği herhangi bir toplumdur. Gerçi, bir fert, kendisini görünöpte bu veya bu topluma bağlı saymakta özgür sanır. Oysa ki fertlerde böyle bir özgürlük ve bağımsızlık durgularla yoktur. çünkü insandaki ruh dübüncelerden olupmuğtu. Yeni psikologlara göre, duygu hayatımız asıldır, dübünce hayatımız ona ağılanmıptır. ruhumuzun halde bulunabilmesi için, dübüncelerimiz duygularımıza tamamıyla uygun olması gerekir. Dübünceleri duygularına uymayan ve dayanmayan bir adam, ruh bakımından hastadır. Böyle bir adam, hayatta mutlu olamaz. Mesela duygusu bakımından dindar olan bir genç, kendisinin dübünce bakımından dinsiz sayarsa psikolojik bir dengeye sahip olabilir mi? Püphesiz hayır! Bunun gibi her fert, duyguları aracılığıyla belli bir millete mensuptur. Bu millet, o ferdin, içinde yapıadığ ve terbiyesini aldığı toplumdur. Ç fert, içinde yapıadığ toplumun bütün duygularını terbiye aracılığıyla almıp, tamamen ona benzemiştir. O halde bu fert, ancak toplumun içinde yaparsa, mutlu olabilir. Bađka bir toplumun içine giderse, syla hastalığına uğrar, duygu bakımından bağlı oldu bir ferdin, istediği zaman milletini değiptirebilmesi kendi elinde değildir. Çünkü, milliyet de, dıparıda var olan bir gerçektir. Ýnsan milliyetini bilgisizliği yüzünden tanıyamamıpken, sonradan arağtırıp soruğturarak bulabilir. Fakat, bir partiye girer gibi, sırf irade bu veya bu millete katılamaz.

O halde, millet nedir? Irka, kavme, coğrafyaya politikaya ve iradeye ait güçlere üstün gelecek ve onları egemenliğine alabilecek bağa ne gibi bir bağımız var?

Sosyoloji ispat ediyor ki, bu bađ terbiyede, kùltürde, yani duygularda ortaklıktır. Ýnsan en samimi, en içten duygularını ilk terbiye zamanlarında alır. Ta beþikte iken, ipittiği ninnilerle ana, dilinin etkisi altında kalır. Bundan dolayıdır ki, en çok sevdiğimiz dil, a dilimizdir. Ruhumuzu olupTuran bütün din, ahlak ve güzellik duygularımız bu dil aracılığıyla almıpyz. Zaten ruhumuzun sosya duyguları, bu din, ahlak ve güzellik duygularından ibaret değil midir? Bunları çocukluğumuzda hangi toplumdan almıpsak süre içinde daha büyük bir imkanla yapamamız mümkün iken, toplumumuz içindeki fakirliği ona tercih ederiz. Çünkü dostlar içindeki b fakirlik, yabancılar arasındaki o zenginlikten daha fazla bizi mutlu ede. Zevkimiz, vicdanımız, özleyiþlerimiz, hep içinde yapıadığ terbiyesini aldığımız toplumdur. Bunların yankısını ancak o toplum içinde ipitebiliriz.

Ondan ayrılıp da bağka bir topluma katılabilmemiz için, büyük bir engel vardır. bU engel, çocukluğumuzda o toplumdan almıp olduğumuz terbiyeyi ruhumuzdan çykarıp atmanın mümkün olmasındır. Bu mümkün olmadığı için, eski toplum içinde kalmal zorundayız.

Bu açýklamalardan anladığı ki, millet, ne ırkın, ne kavmin, ne coğrafyanın, ne politikanın ne de iradenin belirlediği bir topluluk değildir. Millet, dilce, dince, ahlakça ve güzellik duygusu bakımından ortak olan, yani aynı terbiyeyi almıp fertlerden oluþan, bir topluluktur. Türk köylüsü onu (dili dilime uyan, dini dinime uyan) diyerek tarif eder. Felekten de bir adam, kanca ortak olduğu insanlardan çok dilde ve dinde ortak olduğu insanlarla beraber yapamak ister. Çünkü, insani karakterimiz bedenimizde değil, ruhumuzdadır. Maddi becerilerimiz ırksızymdan geliyor, manevi becerilerimizde terbiyesini aldığımız toplumdan geliyor. Büyük Ýskender diyordu ki; “Benim gerçek babam Filip değil, Aristo’dur. Çünkü birincisi maddi varlığımın, ikincisi manevi varlığımın meydana gelmesine neden olmuğtur.” Ýnsan için, manevi varlık, maddi varlıktan önce gelir. Bu bakımdan, milliyette soy kütüdü aranmaz. Yalnız, terbiyenin ve idealin milli olması aranır. Normal bir insan, hangi milletin terbiyesini almıp ancak onun idealine çalıpbabilir. Çünkü ideal bir heyecan kaynağı olduğu içindir ki aranır. halbuki, terbiyesiyle büyümüp bulunma toplumun ideali ruhumuza asla heyecan veremez. Aksine, terbiyesini almıp olduğumuz toplumun ideali ruhumuzu heyecanlara boğarak mutlu yapamamıza neden olur.

Bunden dolayıdır ki, insan, terbiyesiyle büyüdüğü toplumun ideali uğruna hayatını feda edebilir. Halbuki zihnen kendisini bağlı bir toplum uğruna ufak bir çykarını bile feda edemez. Kısaca insan, terbiyece ortak olmadığı , bir toplum içinde yaparsa, Mutlu olur. Bu dübüncelerden çykaradığımız pratik sonuç budur; yurdumuzda bir zamanlar dedeleri Arnavutluk’tan veya Arabistan’dan gelmiþ milletdağlarımız vardır. Bunların Türk teri beysiyle büyümüz ve Türk idealini e çalıpmayı alıpkan getirmiþ görürsek, diğer milletdağlarımız dan hiç ayırmamalıyız. Yalnız iyi günlerimizde değil, kötü günlerimizde de bizden ayrı nasıl milliyetimizin dıpynda sayabiliriz? Özellikle bunlar arasındayla milletimize karıpy büyük fedakarlıklar yapmıp, Türklüde büyük vermip olanlar varsa, nasıl olurda bu fedakar insanlara (siz Türk değilsiniz) diyebiliriz. Gerçi atlarda soy aramak gerekir. Çünkü, bütün üstünlükleri içgüdüye dayandığı ve bunlar kalıtım yoluyla geldiği için, hayvanlarda ırkın büyük bir önemi vardı. Ýnsanla niteliklere hiç bir etkisi olmadığı için, soy aramak doğru değildir. Bunun tersi bir yol tutacak olursak memleketimizdeki aydınları

ve fikir savaççıların birçoğunu feda etmek gerekecektir. Bu durum doğru olmadığyndan, (Türküm) diyen her ferdi Türk tanım yalnız Türlüde ihaneti görülenler varsa cezalandırmaktan başak çare yoktur.